

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

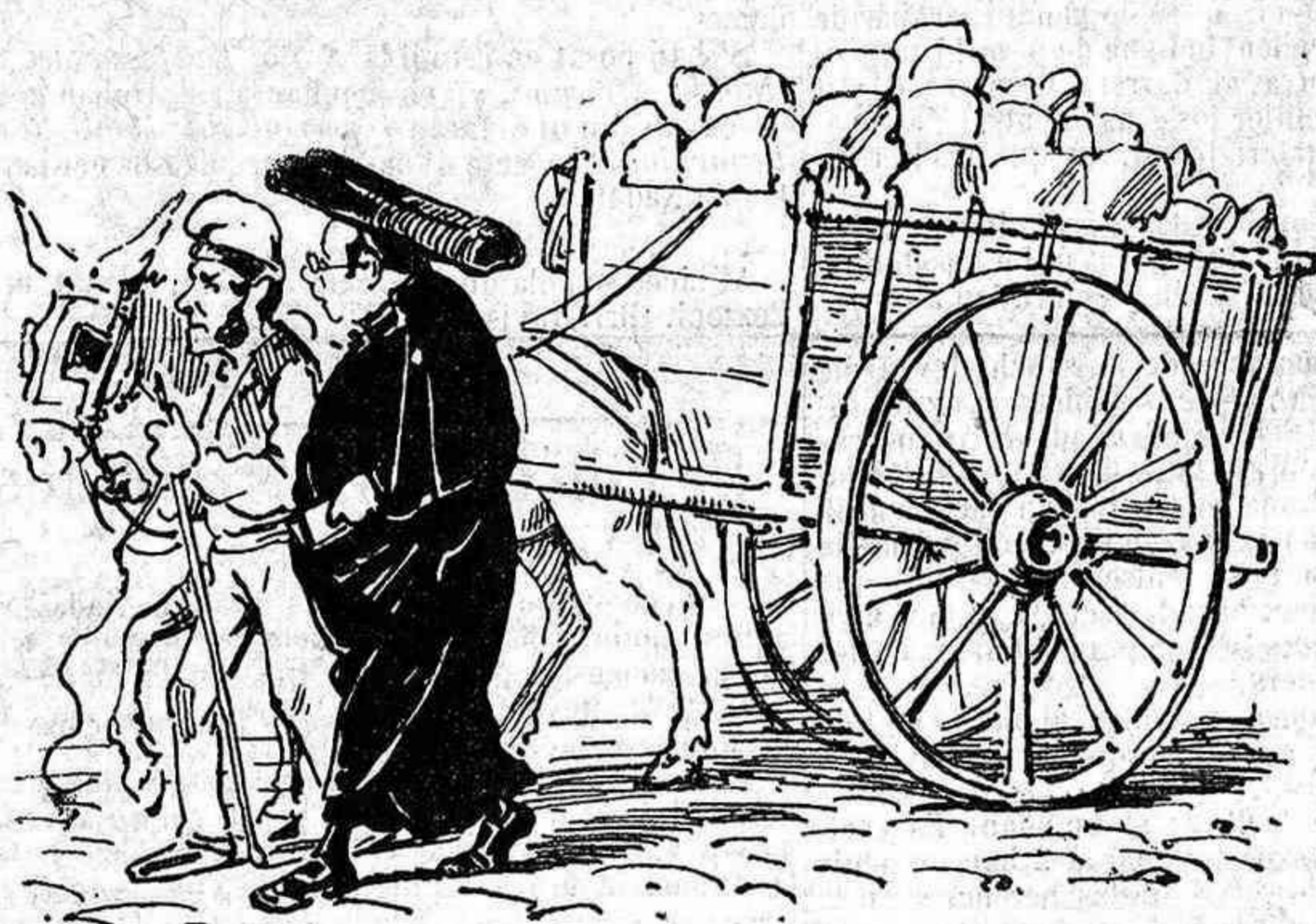
2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

SOCIETAT CONTRA LA BLASFEMIA

Los capellans aniran sempre al costat dels carreters, per evitar que 'ls escapi cap renéch.

—¡Quina trepitjada!... ¡Voto á...
—¡Calli desdixat!... No diga aquesta blasfemia.

—¡Gran bandarra!..
—Gran vac...
—Vaja, vaja, fora disputas y vingan á confesar.

—¡Tuno!
—¡Pillo!..
—A fer p...
—La multa de cinch pessetas!

LO DURO.

Entre totes las monedas conegudas t' esculleixo a tú, no perque sigas la que valgas més, que d' altres n' hi há que valen setze vegades lo que vals tú: ho faig per consideració a las dugas columnas que dús en lo revers, sobre quals columnas penso apoyar avuy uns quants arguments en defensa teva.

Comenso per no saber per quina rahò t' han de dir duro.

Baix lo punt de vista material, existeixen monedas més dures que tú. L' or té més duresa que la plata.

Baix l' aspecte moral tal vegada t' digan duro pèl geni, suposant que no t' ens entranys.

Y no obstant si tú no ets susceptible d' enternirte, quants sers humans que gosan d' inteligencia y de rahò, simplement al véuret s' enlluhernan y perdan la xaveta! Tú podrás no enternirte; pero comunicas l' enterniment ab una facilitat pasmosa.

No s' ha vist may influencia com la teva.

L' humanitat te busca ab afany, ab deliri.

Portas lo busto de un rey, y 'ls republicans te van al darrera, y t' guardan a pesar de ser republicans.

Del teu escut ne diuen la créu, y fins los mahometans y 'ls juheus aquesta créu l' adoran.

Fins are no hi ha hagut una creencia sobrenatural que haja pogut unir a tota la humanitat en un sol sentiment religiós: únicament tú, moneda rodona, símbol de la eternitat com tot lo qu' es rodó, has obligat a l' humanitat entera a prestarte adoració, a idolatrarte rendidament.

Ignoro qui vá inventarte; pero siga qui vulga, si hi ha un'altra vida, ell podrá alabarse de haber unit a l' humanitat en la religió del diner, que com totes las religions obra miracles.

Y qui s' atrevirá a negar en rodó qu' en lo fondo de totes las ideas religiosas, de totes las creencias, de totes las ideas filosóficas y teològicas, depuradas degudament, no hi alenta sinó l' esperit de negoci, simbolisat per tú?

Tú passas de má en má, precedit de goigs y d' esperansas, deixant darrera teu lo grèu de haver-te perdut, la tristesa de no possehirte.

Ets rodó y tens afany de rodolar.

No sabs estar quiet. Si algún miserable usurer, subjugat per l' amor platónich que l' hi inspiras, comet la torpesa d' enterrarte, tot seguit te rovellas, un color negrós y brut cubreix la teva superficie, t' falta aire, vida, moviment, y qualsevol al véuret en tal estat, diria:—¡Pobre duro!... Té un color molt trencat. No gasta massa salut.

En cambi quant circulas, quant corras, brillas sempre: lo dit gros y l' indice del *Homo sapiens* de Linné t' acarician y t' rentan la cara, y en aquest estat pots presentarte per tot arreu, segur de que per tot arreu has d' esser ben rebut.

Qui pogués seguir las tevas pelegrinacions a través del laberinto de la circulació, desde que surts del encuny, fins y a tant que ja gasat, te refundeixen, ó en poder de un argenter te donan lo retiro transformante en objecte, y amortisante en mans del comprador!

Quantas novelas no s' podrian escriure!

De la casa de moneda vás a parar a mans de un empleat del govern. Al vespre mateix l' empleat, per celebrar lo cap de més, se n' vá al café ab los companys, y t' descambia.

De la butxaca del mosso del café vás a parar al forn. Lo forner t' entrega al comerciant de farina. Aquest té un fill calavera y logra conquistarte. Te dú a la butxaca de l' hermillia, prop del cor, perque pugues sentir com aquest l' hi esbatega. Y efectivament, aquell vespre mateix, per una ilusió del cor te gasta miserablement.

Tot d' un plegat te trobas en mans d' una dona. Tal vegada ha sigut lo preu de un acte vergonyós... No importa; tú t' redimirás.

Aquella dona paga lloguer del pis y tú ets la prenda social del respecte a la propietat. Ja t' té l' propietari de la casa, ó més ben dit la seva esposa, una senyora molt d' iglesia, que tot ho daria als capellans y que lo primer que 'ls dona ets tú a... a cambi d' una novena.

Reparas ab quanta facilitat has passat del llibertinatje a la religió? Qui t' ho havia de dir que desde aquella sentina del vici, havias de passar a la butxaca de una sotana, potser després de haver tret, en virtut de la novena, dos ó tres animetas del foch del purgatori!

Pero demá es Santa Paula: la majordona del capellá se n' diu, y aquest, cada any en tal dia l' hi fá un regal. Duro, preparat a corre. ¿Hont vols anar? ¿A cal argenter? ¿A una botiga de robas? Tant se val: aixís com aixís tornas a caure en la corrent comercial y no has d' estar molt temps al mateix puesto.

Are cambiarás d' amo si molt convé quinze vegadas cada dia. Un dia t' trobarás sense saber com en poder de un honrat treballador. Aquest t' entregará a

a seva dona, formant part de la senmanada. ¡Pobre donal De entre tots los que t' han possehit, ningú com ella coneix lo teu valor. Ella que ha d' engrunarte sab que vals 170 quartos, 5 millor dit, 340 xavos... ¡Vanas esperansas! Es mare de una criatura y tot de un plegat aquesta l' hi cau malalta.—Batista, 'l noy no 'm fá goig, per mor de Déu corre a buscá 'l metje.

Y entre metje y apotecari, de tú que vals 340 xavos, per aquells treballadors ja no se n' canta gall ni gallina. Pero la teva mediació ha salvat la vida de un pobre nen, que demá será home, y tal vegada a impuls del talent y del geni, desde l' última capa social s' elevará fins a las més altas esferas.

Enorgulleixte: que are has sigut agent de una acció més útil y més santa que la novena aquella, en virtut de la qual vás anar a caure a la butxaca de una sotana.

Agent del bé y del mal, ja sé que un dia pots tentar a un lladre y ferli cometre un crim; y encare pitjor, sé que pots—cassos s' han vist—tapar un ull de un agent de policia.

Pero si per un moment t' extravias del camí recte, com siga que aquells que ab facilitat t' adquireixen, ab facilitat se desprenen de tú, sé que molt prompte tornarás a encarrilarte, convertint de nou en estimul del que treballa ó del que cavila, y en recompensa del que exercint l' inteligencia ó l' activitat, contribuheix al progrés de la colectivitat social.

Per aixó sols se t' poden perdonar certs extravios. Aixís com la máquina de vapor sense 'l combustible estaria parada, aixís l' humanitat deixaria de treballar y de progressar si tú no existisses, faltantli l' estimul de la recompensa.

Y cosa raral Valent sempre un duro, mentres vás circulant en pago de accions útils, deixas un rastre de beneficis que valen tantas vegadas tú com personas t' adquireixen. Cada home que t' guanya legalment es senyal que ha prestat un servey pèl valor de lo que vals tú. Tú no pots reproduhirte, es cert; pero fecundis la riquesa y fás reproduhirla.

Y encare hi haurá qui t' diga vil metall!

Lo qui aixís t' anomeni, ó es lo gandul incapás de guanyarte, y per consegüent indigne de possehirte, ó es l' hipócrita que t' corra al darrera desesperat, y t' moteja per disfressar millor los seus intents.

¿Com pots ser vil, materialment, tú qu' ets la roda del carro del progrés?

Y com pots serho moralment, tú que al ser proclamat rey del mon, has acabat ab l' últim residuo de preocupacions que esclavisavan y embrutian a la humanitat?

¿Qu' es avuy l' aristocracia de la sanch davant de l' aristocracia del diner? ¿Qué significan avuy los escuts de noblesa davant dels escuts de plata? Ab los escuts de plata se guanyan are totes las victorias: las familias aristocráticas tronadas entroncan fàcilment la sanch blava de las sévas venas, ab la sanch vermella de las familias que han anat fente ricas encare que siga comprant vi ó venent bacallá sech. Y com si aixó no fos prou, ab los diners se compran titols, y ab los titols no s' compran diners.

Per consegüent, lo duro, posantse al alcans de tothom que sápigua guanyarlo, acaba ab tots los privilegis basats en lo naixement.

Me dirán que també 'ls duros s' heredan. Es cert, pero 'ls herés han de saberlos guardar, han de tenir talent per administrarlos, y aquestas herencias en la llyta de la producció y l' tráfeh, a lo millor se fan fonedissas, mentres que la noblesa hereditaria s' trasmetia de pares a fills, sense exigir cap cuidado per part dels que l' heredavan.

Lo duro, donchs, no sols ha fet la revolució moderna, sinó que l' ha consolidada.

La ignallat davant la lley no existeix encare; pero existeix ja l' ignallat davant del duro.

Crech que per avuy ja hi parlat prou sobre 'l duro. Per lo tant aquí m' aturo.

P. DEL O.

NOTAS DE MÚSICA.

L' *Ebrea* y *Aida*: lo teatro gran no s' ha sapigut moure d' aquí durant tota la senmana, es a dir, fins al dimecres. Dimecres va ferse l' *Africana*, per parlar de la qual haurán de permétre que 'm prengui una senmana de temps.

Ab óperas de aquesta magnitud no cal pecar de lleuger: pesan una mica massa.

Mentres tant al teatro xich han fet un *va-y-tot*. Divendres benefici del baix Narcís Serra, que com ja sabrán res té que veure ab *Narciso Serra*, l' autor del *D. Tomás*. Massa que s' veyá ab l' aspecte del teatro: aquella nit hi havia mitj Ampurdá y casi tota La Bisbal.

Van cantar un *Faust* que al menos valia 27 quartos, perque varen encarregarsen tots los artistas de capítis quants haurian volgut serne Saldonis, vull dir tot va anar bè.

La Paolicchi, com sempre, tingué de repetirho tot y de aplausos may n' ha sentit tants.

En Bachs va fer gala de la seva bona escola de cant y de la seva veu, que si me la véu, n' hi dono desseguida la grossa de Nadal. En l' escena de la mort fins las coristas varen enternirse.

Lo beneficiat estava desconegut, semblava esperitat: fins va haverhi algú que s' va senyar. Per aixó va anar bè. Entre 'ls aplausos hasta va sentirse un crit de ¡Viva Espartero! Y ab los regalos que va tenir, lo dia que vulga podrá plantarse de quinquillaire, d' estanquer, de taberner y d' armer. Uns paisans seus tractavan d' enviarli una corona de suro.

En quan al decorat no miran prim: los soldats dels *Hugonots* fan sortirlos al *Faust*. y janda salerol

Dissapte va debutar Ella Russell. Ja 'ls dich jo que estém ben posats. En Perelló, lo gran é insigne y fins *egregio* (com l' hi diuen los italians) impressari, 'ns ha dut are un rossinyol, que si s' queda per aquí farà perdre la xaveta a més de quatre. Jo ja n' sé una pilla que volen demanarli relacions a *fi de bè*. La representació de la *Lucia* vá ser un aplauso seguit per tots los artistas; pero en acabant lo rondó ja no era aplauso, sino escándol. Hi havia joves que no sabent com expresar l' entusiasme que sentian l' hi enviavan petons. Vaja, tractantse de noyas aixís, haurian de avisar ab temps perque un hom' pogués arreglarse la salud.

Diumenje l' Aragó va despedirse de veras. A la nit *Hugonots*.

—Jo no puch venirhi a aquest teatro, 'm deya un fadri manyá de máquinas; ne surto ab las mans capoladas de tant aplaudir y l' endemá no soch bó per res.

La segona de la *Lucia* (dilluns) *successo inenarrabile*, com diuen los *macarronis*, per la Russell y demés.

S' han posat en estudi la *Saffo*, *La forsa del destino*, *L' Africana*, y, en confiansa, si troban gossos ensenyats diu que farán *l' perrini dei Monti di San Bernardini* al objecte d' ensarronar pagesos per las festas de Nadal.

Al Liceo sembla que tindrem *Profeta*, cantat per la Pozzoni. ¡Brrrrravisimo.

FREDELICO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ja s' coneix que s' acostan las firas de Nadal. Per aquest motiu, sens dupte, l' gueto dels teatros barcelonins comensa a preparar los trastets de la *Redoma encantada*, creyent—y ab aixó té rahò—que dará gust als forasters que, com cada any, vingan a fira.

Mentres tant la companyia de opereta italiana alterna ab la cómica de 'n Castilla, y l' empresa va fent la viu-viu.—La senmana entrant parlarém del estreno de l' opereta de Lecocq *La fillia de Mme. Angot*. Encare que aquesta obra es molt coneguda, fassinse càrrech que feta per la companyia Franceschini, es un plat francés guisat a l' italiana.

Al Liceo, entre *Ebrea* y *Aida*, han posat *Fatinitza*. Una part del públich va moure un xivari de ca 'l Ample, en vista de lo qual demano al Sr. Bernis que per ferse digne de aquesta part de públich que xiula y esbalota, un dia deixi anar un toro. A veure si aixís estarán contents.

Al Circo ja fa dias qu' están ensajant *Código Fabra*. Tractantse de una qüestió de urbanitat tant perfeccionada no es estrany que 'ls ensaigs sigan llarchs y primorosos.

Romea: Dilluns benefici de 'n Goula ab lo drama del Sr. Ubach *Lo pés de la culpa*. Bona entrada y regalos, com de costum. La yeritat es que l' actor va afanyarlos. ¡Mare de Déu, y quina manera de cridar! Afortunadament en la pessa varem tornar a veure en Goula, que si no ho sabian, es avants que tot y sobretot, un excelent actor cómic.

Per últim al *Espanyol* s' ha estrenat *L' hortelana del Born*, parodia de Mme. Angot. La última obra del Sr. Molas es una excusa per fer cantar en catalá las pessas més brillants de l' opereta de Lecocq. Se proposa fer riure y ho logra. Es a dir, no riu tothom. Aquí tenen la *Vanguardia* que arremet contra la parodia tatxantla de xavacana é inverosimil. Aquells entretochs a l' Ajuntament no se 'ls pot empassar, y hasta troba tonto que a conseqüencia de una huelga de verduleras, los municipals se posin a vendre verdura.

Será tant tonto com vulga; pero lo cert es que una cosa pèl istil va succehir allá avants de la República, siendo alcalde constitucional de Barcelona el *Eccmo.*

señor D. Francisco de P. Rius y Taulet. Veritat es que llavors la Vanguardia encare no havia sortit del ou.

La Vanguardia pensa fer una gran injuria a l' Hortelana suposant que un seu company va dir.—Esto es una gacelilla del Diluvio puesta en verso. De lo qual se deduïx que si l' Diluvio es lo periòdich de Barcelona que té més subscriptors, La hortelana ha de ser la comedia que ha de tenir molts plens

De totes maneres, si a la Vanguardia l' hi pica que s' ho rasqui. Contra certes esgratinyadures hi ha un remey molt bó: vaji a qualsevol apotecari del Ensanche y demani unguent de peó caminer.

Al Tivoli no sols ha sigut molt apiudida La escala de la vida, representada ab notable inteligencia, sino la nova pessa Tot per un nen, escrita ab gracia y facilitat.

La Societat filarmònica, composta de cegos, ha donat dos concerts, un al Teatro Lirich al qual hi assistí una part de la bona societat de Barcelona, desitjosa de socorre a la desgracia; y un altre diumenje passat al Circo eqüestre. En aquest últim la concurrència escassejà bastant. Los pobres cegos tocan ab notable afinació y son de aplaudir tant com la seva aplicació artística, sos propòsits reduïts a no tenir que anar pels carrers, parant la mà en demanda de una limosna.

Los cegos, deya un espectador, no son com los demás artistas que si no tenen gent al teatro treballan de mala gana: ells encare que no tingan ningú tocan ab afició. ¡Pobrets! ¡Com que no ho veuen!

N. N. N.

LA CANSÓ DEL BARRET.

DEDICADA AL MESTRE DE BARRETTAYRES IGNASI BRICHs.

Ja ningú are porta gorra
Ja tothom porta barret,
Baix ó alt com una torra
Ample d' aias ó bé estret.
De molts sigles enderrera
Lo barret sempre ha sigut,
Un adorno pel tronera,
Tapadora pel banyut.
Tapadora de aquesta olla
Ahont hi bull lo pensament,
Tapadora forta ó molla
Que se encaixa facilment.
Si 'l barret parlar podia...
Si 'l barret fos racional...
Quantas cosas contaria...
Quantas cosas de bé ó mal.
Perxó aquell qui menos pensa
Li té menos voluntat.
Si la moda fuig lo llersa
Y altre 'n pren de noveat.
Al contrari 'l home sabi
Porta lo barret mateix.
Qui se 'n burla li fa agravi,
Ni que sigui plé de greix.
Es que 'l vol, y may se 'n cansa
Es que ab ell ha traspuat
La suor de sa esperansa,
De son cor la voluntat.
Hi ha barrets que sols serveixen
Per fe 'l maco pel carré,
Hi ha barrets que may se deixan
Per que tenen no sé que.
Pel barret se coneix prompta
Lo seu duenyó que fá y qu' es
Glorias, penas, tot ho conta
Sense dir ni un mot per res.
Si un veyéu que 'l du enderrera
De copa alta ó bé bombat,
Podéu dir qu' es calavera
Calavera y reprobato.
Si un lo porta prop l' orella
Y en lo trau porta un clavell
Es que busca a una donzella
Que li fa tinn á n' ell.
Y si un xavo s' arplega
Sota la ala del barret,
Podéu dir que es un mosega
Que mosega al mes distret.
Si veyéu sobre una closca
D' algun ser descolorit
Un barret d' ala de mosca
Tot pelat y deslluït;
Si es que lo diner no 'us raca
Y tenuu un cor molt bó
Fiquéus la mà a la butxaca
Y tinguéuli compassió
Que sent tildo de la cara
Pel barret ja sapigút
Tot de seguit se repara
Qui 'l porta qu' es y ha sigut,
Es prenda de molt d' efecte,
Mistificacions no atmét,
Que 'l barret fa lo subjecte,
Que 'l subjecte fá 'l barret.
Cervantes barret portava,
Ne portava Carlos Quint,
Carlos tercer hi jugava (1)
Y 'l llansava Moratín
Lo barret té llarga historia;
Lo barret té nobles fets;
¿Qui pot disputar la gloria
Del motí de los barrets? (2)

(1) Històrich.
(2) Lo motí d' Esquilache.

Lo barret guanya a la gorra:
No hi ha dupte, aixó es un fet.
Baix ó alt com una torra
Ja ningú sa gloria ensorra.
¡Gloria donchs a n' al barret!

FLORIÁN MARTÍ.

ESQUELLOTS.

Lo secretari de la comissió del monument a Colon vá obsequiar aquest dia ab un esmorsar als seus companys de la premsa diaria.

Ventatjes del descobriment de las Américas.

Acabat d' esmorsar van pronunciarse brindis, y un periodista, 'l Sr. Bohigas, proposá enviar un telegrama al Sindaco de Génova, participantli que ja s' havian construït los fonaments del monument.

A Génova dirian:

—Per fer los fonaments no han necessitat més que tretze mesos. Es un rasgo d' activitat que sorprén. Y aixó que l' arcalde de Barcelona es un home molt solemne.

Poesia en prosa:

Ja cau la fulla dels plátanos.
Imatge de las ilusions y de las esperansas, que cau-
hen també del arbre del cor (¿eh qu' está bé?)
Ja cau la fulla dels plátanos.
Los arbres son al revés de las personas. Quant vé
l' hivern se despullan.
Ja cau la fulla dels plátanos.
¡Ay! L' únich que aquí no cau es l' Ajuntament de
'n Rius y Taulet.

Sabiduria d' un corresponsal de La Vanguardia:

«Han salido para Valencia las personas encargadas de recibir a S. A. el principe imperial de Alemania. La ciudad del Patriarca del Turia se dispone a celebrar, etc., etc.»

¡La ciutat del Patriarca del Turial ¿Y no 'ls admira tanta erudició?

Se véu que 'ls corresponsals de La Vanguardia estudian geografia en las obras dramáticas d' Eguilaz.

Lo cors de adjunts dels Jochs Florals, ha elegit ja lo Consistori d' enguany, per un nombre tant menut de vots, que menys esser no podia.

E lo Consistori ha nomenat president del cors de mantenedors a D. Manel Duran y Bas.

E ja 'm tenen a mi despenjant la guitarra é polsant les sues cordes pera guanyar l' englantina d' or, ab una poesia històrica a faysó de romanç ó de llegenda que 's titolará:

La barretada de D. Anton.

Assí vá una mostreta:

Los de l' esquerra cridaven
los de la drete no tant
é lo Congrés pareixia
un gran mercat de Calaf.
D. Anton s' alsa del setí
groch, ayrat, al punt de dalt,
gitant flamas per la vista
é trahent foch pèls quixals.
Dú a la má un barret de cresta
é al posarse 'l mou lo brás
a faysó molt expressiva
que 'n diuen los castellans
corte de... (bé, vaja, etcétra
a Lotja ja ho sentirán.)

A la presó s' está construhint un taller de fotografia, per ordre del governador.

Vejin lo Sr. Gil Maestre si se 'ls estima als timadors, que fins fá retratarlos y 's guarda la targeta com una memoria.

Diálech:

—Flavio, dom lo retrato.
—¿D' hont vols que 'l tregui, Tuyetas?
—Aixó ray, feste agafar. A la presó te 'l treuran de franch.

A Igualada en las barracas dels consums, a més dels burots que registran als homes, hi han posat una llevadora encarregada de revisar a las donas.

S' observava d' un quant temps ensá que la major part de las donas qu' entravan en la població estavan embrassadas.

Y sembla que la primera que vá ser registrada vá desocupar.

Si senyors, vá parir...

—¿Noy ó noya?

Un pèril de quinze carniceras.

Los periòdichs han contat la següent anécdota.
Un pagés que no sabia de lletra, havent d' enviar un bitllet de banch a fora, aná a ferse fer la carta a un memorialista.

Aquest vá escriure la carta y ab lo bitllet a dintre vá tancarla, y posá 'l sobrescrit dibent:—Aneu a qualsevol estanch, poseuhi un sello y tiréula al busson.

Los pagesos son desconfiats y demaná a l' estancher que l' hi llegís lo sobre per veure si estava ben posat.

¡Ja ho crech que n' estava de ben posat!... Figürinse que 'l memorialista s' havia dirigit la carta a si mateix.

Véis' hi aquí un pagés que sense saber de lletra, té molta lletra menuda.

Espanya posseheix l' isla de Cuba, terra de tabaco magnífich, y las islas Filipinas ahont també s' hi fa molt bó.

Pero Espanya posseheix un ditxo que diu: «Lo sabater es qui vá més mal calsat»

En efecte, 'ls cigarros d' estanch tenen un genit molt manso. Son uns cigarros que per rés del mon se creman.

Y a propòsit de tabaco:

Segons un periòdich científich, lo tabaco conté cinch venenos actius: óxit de carbono, ácid sulfúrich, ácid prúsich, picotina y nicotina.

De manera que fumant, nos enveneném per partida quintuple.

Pero jo crech que 'ls cinch venenos del tabaco bó no fan rés; en cambi 'ls cigarros d' estanch, com que no son de tabaco no tenen veneno.

No tenen veneno y matan.

La ciencia vol estar bé ab tothom.

Un sabi nort-americá recomana en nom de l' higiene, que 's proporcioni tabaco als presos y presidaris, com un medi de conservarlos la salut.

Lo cinquanta per cent de las malalties que pateixen, depenen de la falta de tabaco. Lo tabaco es un gran medicament contra la retenció d' orina, la inapetencia, la dispepsia y otras enfermetats produhidas per la vida sedentaria.

Conflicte:

Los uns:—No fumi que s' envenenará.

Los altres:—Fumi que 's posará bó.

Ja sé lo que faré per estar bé ab tothom. En lloch d' encendre un cigarro ab la punta del altre, faré cinch minuts d' intermedi.

D' aquesta manera passaré 'l dia fumant y no fumant.

Un noy de nou anys, en lo carrer del Alba, vá donar una tremenda punyalada a un altre xicot de tretze.

Noy de nou anys, punyalada y ¡carrer del Alba!
¡Quina precocitat tant assombrosa!

Vá empedrarse 'l carrer de la Princesa ab pedras de Quenast, y desseguida vaig dirho. Ja veuréu com d' aquesta pedra també 'n tindréu a Catalunya.

En efecte: a horas d' are ja hi ha dos pedreras per falta de una, que 's disputan la gloria d' empedrar los carrers de Barcelona: Sant Quirse de Besora, y Sant Pere de Premiá.

Y are si 'ls belgas volen pedra bona, que vingan aquí a buscarne.

A Paris s' ha instalat certa societat que mediant una quantitat fixa, s' encarrega de treure ánimas del Purgatori.

Segons noticias, fins are la tal societat no ha rebut encàrrech de treure a cap sogra.

Una máxima:

Als vint anys l' amor es un ideal; als trenta un plaher; als quaranta un deber, y als cinquanta una carga.

QUÈNTOS.

Pescat en la Rambla:

—Que tal ¿cóm está en Quimet?

—Qué no sab, que s' ha casat?..

—¿Cóm es possible! ¡Casat ell! Vuit dias fa avuy que vaig trobarlo y encare estava bó.

Dos joves parlan dels brillants que duya una senyora que va assistir eu una reunió.

—¡Quinas pedras! No n' havia vistas may de tant grossas.

—Y si jo 't deya qu' eran falsas?..

—No hi fa res, falsas y tot han de valer una cantitat molt grossa.

En lo Congrès.
Un orador que s' expressava ab certa dificultat parlava de un impost, y havent perdut lo fil del discurs, repetia per tercera o quarta vegada:
—Y aquest impost, senyors, ¿ahont lo posarem?
Un diputat, fastidiat á no poder més, s' a sa y diu:
—Tingui: pòsil aquí al meu puesto, que jo me 'n vaig.

Una noya soltera se deixava fer l' amor per un senyor d' edat.
—Pero filla mèva, l' hi deya la seva mare: ¿que t' has tornat boja?
—Ay, ay ¿perqué?
—Un home de la seva edat...
—Com que sempre diu que si no l' estimo 's matarà...
—Y qué?..
—Pensi mamá qu' es un pobre pare de familia.

En una tertulia, després de un concert molt llarch s' inicia un ball.
Un jove de natural alegre s' asséu en un recó y fa ja més de mitja hora que s' hi está sense dir res á ningú.
—Arturo, l' hi diu un amich. Tant mateix sembla que t' fastidias.
—Fuig, tonto ¿y qué m' haig de fastidiar? Reposo de divertir-me.

Un cirurgiá que havia assistit á la senyora de un amich seu, que anava de part, no havent cobrat los honoraris, hi anava casi bè dia per altre de visita, animat de l' esperansa de que aixis los hi pagarian.
Un dia, després de dos mesos de repetir las visitas, y sempre inutilment, exclamá, acariciant al nen:
—Fill mèu: ets lo primer trampós del mon.

—Ay! fa la Tuyas tota esperverada.
—Que tens l' hi preguntá 'l mosso.
—Pobre de mi... Figurat que hi anat á donar la medicina á la senyora, y com que l' arcoba es tant fosca, hi prè una ampolla per altra, y en lloch de una cullerada de medicina, l' hi he donat una cullerada de tinta.
—Això ray, no t' apuris dona. Corre vés á l' escribania, agafa la sorrera y donali una cullerada de arenila.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Sabs aquella nena to!
que t' tenia un caramot
fet, per l' una-dos hermosa
que la feya tant graciosa,

y que va fugir per tú?
Donchs ahí 'l noy gran de 'n hu
la tres-dos se vá clavar
perque ab eila 's vá casar.

AGUILETA.

II.

Lo tres-dos fiant passava
una total molt gentil,
y un hu-dos que allí 's trobava
jugant l' hi trencá lo fil.

TOT SOL.

ANAGRAMA.

Total es un home públich,
total tè qui no es valent,
total hi há en totas las casas
total usa 'l botiguer.

PEPET SIMPÀTICH.

MUDANSA.

Lo mèu total fet ab a
sol servir pera picá;
vaig á total fet ab i
lo diumenje al dematt;
certa tot posada ab o
es causa de ma aficció;
si á cas no tens tot ab u
may farás bons versos tú.

VERBI-GRACIA.

ROMBO.

•••
•••••
•••

Omplir los pichs ab lletres que horisontal y verticalment digan: 1.ª ratlla: una consonant; 2.ª una planta; 3.ª nom d' home; 4.ª en la cara dels homes; 5.ª consonant.

INFLAT.

CONVERSA.

—Ola Carmeta veig qu' estás culin...
—Ah sí.... Haig de acabar aquesta vora.
—Que ha vingut la Marieta?
—Sí; pero se 'n ha anat á veure á la seva...
—Qui?
—Jo y tú ho havém dit.

QUATRE AMIGOS.

GEROGLIFICH.

III
I
III I III
I III I
f
aaaa
iii
XXX
ONI

BEQUIS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 —Poble catalá.
- 1 4 8 6 7 2 —Id.
- 1 4 8 2 5 —Id.
- 1 2 5 6.—Una beguda
- 1 4 8.—Carrer de Barcelona
- 3 2.—Nota musical.

DOS LIBERALS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª.—Can-to-na-da.
2. ID. 2.ª.—Ca-la-mars.
3. MUDANSA.—Maca, Meca, Mica, Moca.
4. ANAGRAMA.—Paco-Copa-Capó.
5. CONVERSA.—Mariano.
6. ROMBO.—
T
T O S
T O M A S
S A L
S
7. TRENCA-CLOSCAS.—Collbató.
Barcelona.
Esplugas.
Paterna.
Calella.
Girona.
Igualada.
Menargués.
Capellades.
8. GEROGLIFICH.—Per comedias los comedians.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUIATS PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas.
Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 1/2 rals fins á 18. Tot això ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'is y se convencerán que no exagerém.
VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

LO DEU DEL SIGLE Y LO CAMÍ DE LA FORTUNA.

VISTASSO FILOSÓFICH-SOCIAL, EN VERS,

PER

C. GUMÁ

Forma un elegant tomet de 32 planas en quart, imprès ab molt esmero sobre paper superior.

Preu DOS rals.

Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demès principals llibrerias y Kioscos.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ANUNCIS.

Anuncis de nou sistema

Lo gran sistema del dia.